Nepomenitori greci, despre strategiile stiliste ale monahului Sava și ale însoțitorilor săi în România

Leul ereziei și tigrul schismei[1]

De Ioannis Rizos

Există o acțiune de culise, ascunsă, desfășurată de un grup format din monahi aghioriți nou-îngrădiți (nu mai mult de zece la număr) și un arhimandrit din afara Sfântului Munte, care **pregătește terenul pentru ca cei nou-îngrădiți să treacă** peste noapte **în rândurile celor care țin calendarul pe stil vechi**.

Poate că eșecul răsunător al modului de administrare a îngrădirii (a se vedea fiascoul cu p. Th. Zisis[2], a se vedea fiascoul numărului mic de semnături care s-au strâns pentru „Declarația de la Oreokastro”, la care au semnat 262 de oameni din întreaga lume!) i-a silit să cedeze în fața a ceea ce odată respingeau.

Acum doi ani, am avut o dispută cu ieromonahul X (membru al acestui grup) pentru că nu voia să folosim cuvântul „îngrădire” pentru a nu fi asociați cu [gruparea stilistă – n. red.] “Creștinii Ortodocși Autentici”[3]! Acum promovează el însuși fuziunea dintre nou-îngrădiți și [gruparea stilistă – n. red.] „Creștinii Ortodocși Autentici”.

În timp ce în Declarația de la Oreokastro se menționează: „…nu trecem la înființarea altei «biserici», departe de noi blasfemia aceasta!, nici nu aderăm la vreo altă formațiune bisericească”, mărturii recente ne spun că pr. S.[4], „lider” al acestui grup, a afirmat: „Creștinii Ortodocși Autentici au Taine”.

Susțin întoarcerea la calendarul iulian. **Mă opun însă schismei, întreruperii comuniunii ecleziastice, „bisericii” și para-bisericilor create de cei care**

nu au fost de acord atunci cu introducerea noului calendar, de vreme ce problema putea afla tămăduire potrivit sfinților primului mileniu. De asemenea, mă opun și celor care improvizează *post factum* scuze pentru a dezvinovăţi abateri eclesiologice anterioare, care au dus la statornicirea unei schisme.

Susținătorii calendarului vechi și ai calendarului nou s-au acuzat unii pe alții în mod oficial că sunt schismatici, o parte considerând-o pe cealaltă a fi lipsită de Har și de Taine. Documentele oficiale încep, de o parte, cu *Enciclica Bisericii Greciei* din 1926 și, de cealaltă parte, cu *Enciclica* pr. Hrysostom Kavouridis din Florina, din anul 1935.

Dacă admitem că [gruparea stilistă – n. red.] Creștinii Ortodocși Autentici a fost și este biserica adevărată, va trebui să admitem în mod necesar că numai ei au Taine și prin urmare, Biserica pe stil nou din 1924 nu este biserică, fiind lipsită de Har și de Taine. Cu alte cuvinte, noi toți, din 1924 încoace, suntem nebotezați, de atunci și până acum preoții, episcopii, călugării și poporul credincios s-au născut și au murit în afara Bisericii și a mântuirii. Ne aflăm, în fapt, în aceeași situație cu papistașii, anglicanii, protestanții, monofiziții!

Astfel, monahii athoniți anterior amintiți (și credincioșii care îi vor urma) ar trebui să se reboteze sau să primească din nou mirungerea, iar preoții să se hirotonească din nou (?) Dacă își propun deci să aducă poporul „pe vechi”, să facă mai întâi ei înșiși în mod public „cele necesare” și după aceea să le spună credincioșilor că trebuie să „reia” Taina Botezului și cea a Mirungerii!

Înainte de a-și pune însă în aplicare planurile, ar fi bine să ne răspundă și la următoarele întrebări:

1. **De ce** din anul 325 d.Hr. până în anul 800 d.Hr., perioadă în care au avut loc Sinoadele Ecumenice și zeci de Sinoade Locale ale Bisericii Răsăritene, **niciun sinod** sau vreun sfânt **nu au declarat Biserica Apuseană** (pe atunci, ortodoxă) **ca schismatică și lipsită de Har și de Taine**, de vreme ce, de-a lungul secolelor, Biserica Apuseană și mai ales Roma, **nu a păstrat** uneori **aceeași rânduială calendaristică** cu cea a Bisericii de Răsărit și mai ales cu privire la problema majoră a sărbătoririi Paștelui, care era stabilită cu strictețe de Sinodul I Ecumenic și de Can. 1 al Sinodului din Antiohia?

2. **Cum de ceea ce nu a fost o problemă doctrinară și soteriologică** pentru sfinții din perioada mai sus amintită (Atanasie, Hrisostom, Grigorie, Ioan Damaschinul, Maxim etc.) care aveau comuniune în mod canonic cu cei care aplicau altă Pascalie, a devenit brusc problemă dogmatică și soteriologică în 1924 și mai ales în condițiile în care nu a fost atinsă regula pentru calcularea datei Paștilor, instituită la Sinodul I Ecumenic, așa cum mărturisește pr. din Florina?
3. Cum de Sfinții Părinți și Sinoadele Ecumenice și Locale din perioada de mai sus nu au înțeles că dezacordul calendaristic dintre Răsărit și Apus încalcă articolul 9 al Simbolului de Credință despre „**Una**, Sfântă și Apostolică Biserică …” și doar cei pe stil vechi au înțeles acest lucru în anul 1924?

La cele trei întrebări de mai sus a încercat să dea răspuns domnul Nik. Mannis, administrator al al blogului stilist *Școala ascunsă*.

La prima întrebare mi-a răspuns că am greșit când am scris că nu a apărut niciodată schismă în Biserica veche din cauza sărbătoririi Paștelui la date diferite și mi-a răspuns, arătându-mi greșeala: „…La sfârșitul domniei lui Iustin s-a creat o schismă între Biserica Franței și cea a Spaniei [în secolul al V-lea] din pricina datei Paștelui. Se dovedește deci că, deși a existat un dezacord calendaristic și după Sinodul I Ecumenic, acest lucru nu a fost indiferent, așa cum îl prezentați, ci a fost considerat drept ceva rău, fiindcă astfel apăreau schisme și controverse și Părinții și Sinoadele se străduiau permanent să ajungă la vindecarea acestui rău, pe care în cele din urmă au și reușit să o obțină! Venim noi astăzi să aruncăm luptele lor la coșul de gunoi?”.

(Citiți, vă rog, din nou, care a fost întrebarea și care a fost răspunsul).

La a doua și la a treia întrebare nu s-a dat, bineînțeles, niciun răspuns.

Și cu toate acestea, unicul răspuns dat și lipsa celorlalte două răspunsuri datorate au fost considerate drept un triumf al stiliștilor – și al prietenilor novici ai acestora – și înfrângerea ideilor mele (ecumeniste)!

Fraților, fiți cu luare aminte!

Cine a mințit atunci?[5]

De Ioannis Rizos

În data de 7 octombrie 2017 am scris un articol pe siteul *Pateriki Paradosi* [*Tradiția ortodoxă*], cu titlul „Leul ereziei și tigrul schismei”.

În acest articol atrăgeam atenția cititorului siteului *Pateriki Paradosi* **asupra unor procese de culise, de unificare între monahii aghioriți nou-îngrădiți și cercuri de zelotiști din rândul** [grupării stiliste – n. red.] **Creștinilor Ortodocși Autentici** (din grupări nespecificate).

Articolul a provocat furie și lansarea de insulte din partea monahilor aghioriți mai sus amintiți, dar și din partea multor mireni simpatizanți ai acestora, care au scos spada împotriva mea. Monahul Sava Lavriotul mai ales, a publicat un răspuns împotriva mea pe un blog stilist[6] – din întâmplare, oare?

Monahul Sava declara acolo că cele scrise de mine sunt „calomnii”, „atacuri demonice și imorale”, „nerozii”, lucruri pe care mi le-au pus în minte demonii, și altele asemenea. (De asemenea, a afirmat în mod fals că adoptăm teorii despre taine invalide etc., ceea ce articolele publicate pe pagina *Pateriki Paradosi* au respins prin analize extinse, dar nu voi face referire acum la aceste aspecte.)

Monahul Sava și-a încheiat cuvântul în felul următor: „nici nu ne alăturăm vreunei grupări stiliste a Creștinilor Ortodocși Autentici sau zelotiste… etc”.

În data de 26 ianuarie 2019, monahul Sava a ținut o cuvântare despre ecumenism în Ptolemaida[7]. Numai că alături de el au mai vorbit și alte două persoane, ieromonahul Hariton și Gheronda Alipie, ambii monahi trăitori la chilii ale Sfântului Munte.

Ieromonahul Hariton și-a arătat de curând acordul față de pozițiile zelotismului stilist, în cartea sa *Sfântul Munte și atitudinea sa peste timp față*

de erezii [*Το Άγιον Όρος και η διαχρονική του στάση έναντι των αιρέσεων*], ed. I, 2017, de pildă, la pagina 235 și în alte locuri.

Gheronda Alipie este un cunoscut susținător al ieromonahului Teodoret Mavros, care proclama zelotismul, cu unele variații, e adevărat, dar întotdeauna ajungea la poziția „susținerea noului calendar este echivalentă cu ecumenismul” (Ierom. Teodoret *Vechi și Nou* [*Παλαιόν και Νέον*], ed. a II-a, Atena 2000, p. 97).

Așadar, pe când cei trei își ascundeau de publicul nou-îngrădiților „crezul” despre calendar, dar erau trădați de unele acțiuni ale lor, asupra cărora atrăgeam atenția, eu eram „calomniator” și „demonizat”. Acum, când apar în mod public drept colaboratori, ca unii ce au gândire și cuget asemenea, nu cumva se dovedește cine este cel care a înșelat, de fapt, atunci?

Fiindcă problema nu este – așa cum în mod meșteșugit se exprimă monahul Sava – dacă vor adera la vreo grupare stilistă, ci dacă acceptă poziția de bază a zelotismului, potrivit căreia, chiar dacă este îngrădit, susținătorul noului calendar este ecumenist, atâta vreme cât rămâne la noul calendar!

La acea manifestare a vorbit și **ieromonahul Evghenios, care a fost hirotonit de “Biserica Creștinilor Ortodocși Autentici” și care menține linia „Creștinilor Ortodocși Autentici” până azi.**

Trecerea timpului și apariția unor condiții corespunzătoare vor conduce la descoperirea restului pașilor acestei tactici. Cine are urechi de auzit să audă.

Note:

[1] https://paterikiparadosi.blogspot.com/2017/10/blog-post_66.html.

[2] Referirea este la ruptura creată de gruparea Sava în preajma conferinței de la Oreocastro, când, schimbând radical strategia convenită de comun acord cu ceilalți nepomenitori, monahul Sava a pierdul sprijinul părintelui profesor Theodoros Zisis și al celorlalți preoți și credincioși greci, rămași adepți ai unei nepomeniri echilibrate (n. red.).

[3] “Biserica Creștinilor Ortodocși Autentici din Grecia este o grupare stilistă, care a rupt comuniunea cu Biserica Ortodoxă a Greciei în 1935 din pricina acceptării de către aceasta a calendarului iulian revizuit. Gruparea nu are comuniune cu niciuna dintre Bisericile locale, fiind sprijinită de unii dintre monahii din Muntele Athos, inclusiv obștea de la Esfigmenu (n. red.).

[4] Este vorba despre monahul Sava Lavriotul, după cum rezultă din al doilea articol (n. red.)

[5] https://paterikiparadosi.blogspot.com/2019/02/blog-post_16.html.

[6] http://entoytwnika1.blogspot.com/2017/10/blog-post_35.html.

[7] https://www.youtube.com/watch?v=mCZRK-vEOXY.

Fără comentarii![1]

Mesaj primit de redacția TP pe email

Dragă T.P. [blogul *Tradiția Patristică* – n. red.],

Cu durere în suflet vă scriu pentru a vă aduce la cunoștință unele noi acțiuni neiubitoare de frați ale unor frați și părinți, care, din păcate, arată că ați avut dreptate în tot ceea ce ați scris despre tendințele de conducere ale unor părinți și despre excluderi.

În urmă cu câteva zile, în Ptolemaida, a ținut o cuvântare părintele Sava. Nu era singur. Alături de el s-au aflat părintele Alipie din Sfântul Munte și părintele Hariton. **Publicul era alcătuit din aproximativ 30 de persoane, dintre care cei mai mulți proveneau dintre stiliști**.

În discursul lor, printre altele, au vorbit despre ecumenism, despre îngrădire, **dar a venit vorba și despre calendar și au lăsat să se înțeleagă că este necesară revenirea la vechiul calendar.**

Într-o discuție privată, **părintele Hariton a spus că unii care țin noul calendar au „făcut o dogmă din calendarul pe stil vechi” și că „cei ce țin**

calendarul pe stil nou sunt eretici”.

În afara faptului că ați avut dreptate când ați descoperit anterior ideologia pe care o au aceste persoane, fapt care mi s-a părut bizar și în privința căruia am avut îndoieli, aș vrea să îmi exprim nedumerirea, de ce această întâlnire a avut loc în mod secret.

Nu a existat nici un anunț și am aflat de ea telefonic. Nu este păcat ca astfel de întâlniri să se facă în secret, atâta vreme cât participanții se luptă pentru credința noastră? Ce rost are caracterul secret? Care este sensul excluderii altor frați și Părinți de la aceste întâlniri ? Este, oare, aceasta o atitudine creștinească? De ce să nu fi fost acolo 100 de oameni și alți părinți care sunt preocupați de starea în care ne aflăm? Despre caracterizările folosite de părintele Hariton nu vreau să spun mai multe.

Note:

[1] Scrisoare primită pe email: https://paterikiparadosi.blogspot.com/2019/01/e-mail.html. Sublinierile din text aparțin redacției MartOr.

Nota Redacției MartOr

Domnul Ioannis Rizos este un creștin grec, bine documentat, după cum se vede, care susține viziunea radicalistă a îngrădirii (teoria vaselor comunicante), dar, spre deosebire de adepții monahului Sava din România, a văzut planul său mai în detaliu și a refuzat să participe la el, dându-și seama că este schismatic.

Pateriki Paradosi este siteul unui teolog grec cunoscut în țara sa, domnul Panagiotis Simatis.

Din cele două articole apărute în presa ortodoxă online din Grecia, se pot trage câteva învățăminte:

1. Domnul Ioannis Rizos a scris primul articol despre schisma monahului Sava și despre planul lui de colaborare cu gruparea stilistă „Creștinii Ortodocși Autentici” în **7 octombrie 2017**, adică exact în momentul în care în România preotul Staicu, ieromonahul Spiridon și ieromonahul Xenofont începeau atacurile dezlănțuite împotriva celor care refuzau “acrivia”, pe care preotul Staicu, după propriile declarații, o aducea din Athos, unde avusese în vară “sinaxe” cu “părinții athoniți” (nu a spus niciodată cu care).

2. Perioada în care trăgea domnul Ioannis Rizos semnalul de alarmă este aceeași cu conferința de la Krasnodar, din Rusia, în care monahul Sava a încercat, fără niciun succes, să îi atragă pe unii dintre nepomenitorii ruși de partea sa.

3. Datarea primului articol arată că deja planul monahului Sava fusese pus de mai mult timp în funcțiune, de vreme ce la 7 octombrie 2017 a simțit nevoia autorul să atragă atenția asupra acestei situații. În România, planul a avut corespondent în atacul dezlănțuit de către preotul Staicu și o grupare schismatică ce l-a susținut contra părintelui Claudiu Buză, acuzat de “criptoecumenism”, “erezie” etc. Acela a fost doar pretextul declanșării unui atac la adresa teologului Mihai-Silviu Chirilă, perceput atunci și acum ca cea mai mare piedică în calea devierii înspre schismă a mișcării antiecumeniste din România. Discursul despre “părtășia la erezie”, de altfel un concept patristic, a fost doar pretextul, fără nicio substanță teologică, a prezentării lui Mihai-Silviu Chirilă ca “eretic”, “criptoecumenist” etc. Devine din ce în ce mai clar că toată lucrarea din România a preotului Staicu a fost coordonată cu cea din Grecia a monahului Sava, pe fondul unui non combat tacit al Patriarhiei Române, care a avut cel mai mult de câștigat și până în acest moment nu a luat nicio măsură contra monahului Sava sau a celor care l-au însoțit în România.

4. Datarea celui de-al doilea articol corespunde inițierii celei de-a doua etape a planului monahului Sava: scoaterea la scenă a artizanilor mișcării schismatice pe care o pregătește. **Pentru prima dată, monahul Sava apare alături de trei ieromonahi cu orientare (pro)stilistă, pe care îi prezintă în România unui public slab instruit și credul, ținut într-o ascultare orbească de niște duhovnici aserviți, la rândul lor, planurilor monahului grec.**

5. Demascați de către *Mărturisirea Ortodoxă*, la conferința de la Târgu Frumos monahul Sava a fost obligat să recunoască faptul că unul dintre monahii aduși în România are legături cu gruparea schismatică stilistă greacă "Creștinii Ortodocși Adevărați", însă a completat că acel părinte s-a detașat de gruparea stilistă, **lucru pe care publicul grec nu îl știe, de vreme ce Ioannis Rizos, care pare un observator atent al mișcărilor din această luptă, spune despre ieromonahul Evghenie că "menține linia Creștinilor Ortodocși Autentici"**. Autorul mai adaugă și că ieromonahul Evghenie a fost hirotonit la acea grupare stilistă, despre care afirmă în primul articol că "Dacă admitem că [gruparea stilistă – n. red.] Creștinii Ortodocși Autentici a fost și este biserica adevărată, va trebui să admitem în mod necesar că numai ei au Taine și prin urmare, Biserica pe stil nou din 1924 nu este biserică, fiind lipsită de Har și de Taine. Cu alte cuvinte, noi toți, din 1924 încoace, suntem nebotezați, de atunci și până acum preoții, episcopii, călugării și poporul credincios s-au născut și au murit în afara Bisericii și a mântuirii. Ne aflăm, în fapt, în aceeași situație cu papistașii, anglicanii, protestanții, monofiziții!". **Adică gruparea schismatică stilistă nu are taine și nu poate săvârși hirotoniri valide.**

6. **Înclinația stilistă a monahului Sava arată de ce a existat o reacție atât de virulentă contra Proiectului de Rezoluție din ianuarie, care desființa, ca și Rezoluția de la Botoșani, toate pârghiile prin care se poate îndrepta mișcarea spre stilism și schismă**. Preoții de la Rădeni și toți cei ce ulterior au constituit gruparea schismatică Sava au semnat în grup acel rușinos comunicat asumat de către ieromonahul Spiridon, prin care se lepădau în grup de Proiectul de Rezoluție și îl prezentau poporului naiv ca un document eretic, în timp ce în Grecia documentul a fost considerat o platformă perfect ortodoxă a luptei contra ereziei.

7. Strategia monahului Sava este la fel în România ca și în Grecia: batjocorirea și acuzarea ca eretic a oricui nu îi împărtășește punctele sale de vedere, victimizarea și prezentarea sa și a grupului său ca "cei pastristici", "ucenici ai Sfinților Părinți", "acriviști" etc. Din scrisoarea credinciosului participant la Ptolemaida vedem că și în Grecia monahul practică aceeași secretomanie cu privire la întâlnirile pe care le organizează și același stil de excludere a celor ce sunt incomozi, în timp ce, în paralel, le adresează „invitații la dialog"

(traducătorul cuviosiei sale, preotul Staicu, a sintetizat în urmă cu ceva vreme această filosofie astfel: „Vii, îmi ești ca un frate, nu vii, îmi ești ca doi”).

8. Susținerea validității tainelor la ecumeniștii necondamnați sinodal pare a reprezenta un paravan în spatele căruia monahul Sava construiește gruparea sa schismatică, fără a se expune la acuzații directe de stilism. De vreme ce monahul Sava apare în Grecia și în România alături de oameni care susțin ideea că toți cei ce țin calendarul nou sunt eretici (după cum afirmă ambii autori ai textelor de mai sus), iar în înregistrarea conferinței de la Ptolemaida, la care fac referire cele trei articole, la minutul 1:00:00 monahul afirmă că „trei sinoade au anatematizat pe cei ce țin calendarul nou”, este de presupus că monahul Sava nu crede în realitate în tainele Bisericilor locale actuale. Ideea a fost preluată și de alți neostiliști români, printre care fostul preot (îl numim așa nu pentru caterisirea mincinoasă la acel moment, ci pentru că s-a rebotezat și “rehirotonit”) Ioan Miron și, mai nou, ieromonahul Pamvo de la Rădeni. **Delimitarea monahului Sava de toți aceștia se datorează, se pare, mai mult strategiei decât convingerilor teologice: aceia au vorbit poporului “înainte de vreme” despre ceea ce monahul Sava îi pregătește, riscând să pună în pericol întreaga mișcare**.

9. Aderența monahului Sava la publicul grecesc este demonstrat de numărul de semnături date “Declarației de la Oreokastro” din aprilie 2017: cei **262 de semnatari** din toată lumea s-au tot împuținat, până când la Ptolemaida **au mai ajuns 30**, dintre care majoritatea stiliști din localitate, după cum relatează materialul respectiv. Același proces începe și în România.

10. Domnul Ioannis Rizos ne propune ideea unei strategii “asimetrice”: monahul Sava nu dorește să se asocieze în mod direct vreunei grupări schismatice existente deja, ci acceptă doar crezul acestora referitor la căderea generală a Bisericilor locale și la supraviețuirea unor “aleși” (membrii grupului), care vor duce Biserica mai departe. În felul acesta monahul Sava își satisface și vanitatea de a fi “the president” al unei grupări pe care o controlează, poate jongla de ochii lumii și cu ideea că “nu ne facem biserică separată și nu ieșim din Biserică”. În acest duh trebuie înțeleasă și relația cu schismaticul Artemie din Serbia. Întrebarea este: cât va putea rezista fizic această grupare fără a adera la un “episcop”?

Citiți și:

> *35 de întrebări teologice despre corecta nepomenire, adresate monahului Sava și adepților „acriviei” cuviosiei sale*